

În cazul în care un raport juridic între persoane fizice prezintă elemente care îl leagă de mai multe state (un element de extraneitate) și apare un litigiu, instanțele elene nu aplică în mod necesar legea elenă și vor examina ce lege trebuie aplicată (legea aplicabilă) pe baza dreptului internațional privat. Dreptul internațional privat este un mecanism care funcționează pe baza unor norme care reglementează factorii de legătură în vederea stabilirii legii aplicabile (și anume dispozițiile legii unei țări), care poate fi legea instanței în cauză sau a unei alte țări. Unul sau mai mulți factori de legătură sunt utilizați pentru a stabili legea aplicabilă pe baza normelor care reglementează factorii de legătură. Factorul de legătură este factorul unui litigiu cu un element de extraneitate care activează o normă specifică de drept internațional privat în vederea stabilirii legii aplicabile în speța în cauză, și anume legea elenă sau legea unui stat străin (conflict de legi).

1 Izvoarele normelor în vigoare

Legile elene reprezintă sursa de bază pentru stabilirea legii aplicabile. Conceptul de lege include, de asemenea, convențiile internaționale bilaterale și multilaterale ratificate de Grecia care, odată ce au fost ratificate, se aplică în același mod ca legislația elenă. Conceptul de lege cuprinde, de asemenea, actele legislative adoptate de Uniunea Europeană, în special regulamentele. Având în vedere creșterea actuală a operațiunilor private efectuate la nivel internațional, în ceea ce privește atât numărul, cât și tipul, jurisprudența elenă și Curtea de Justiție a Uniunii Europene, chiar dacă nu reprezintă o sursă oficială, joacă un rol esențial în eliminarea lacunelor din dreptul internațional privat care este utilizat pentru stabilirea legii aplicabile.

1.1 Normele de drept intern

Principalele dispoziții sunt prevăzute la articolele 4-33 din Codul civil, precum și în cadrul altor acte legislative, de exemplu articolele 90-96 din Legea 5325 /1932 privind cambialele și biletele la ordin și articolele 70-76 din Legea 5960/1933 privind cecurile.

1.2 Convențiile internaționale multilaterale

În continuare sunt prezentate unele dintre convențiile internaționale multilaterale:

Convenția de la Geneva din 19 mai 1956 referitoare la transportul rutier internațional al mărfurilor, ratificată de Grecia prin Legea 559/1977.

Convenția de la Haga din 5 octombrie 1961 privind conflictele de legi referitoare la forma dispozițiilor testamentare, ratificată de Grecia prin Legea 1325/1983.

Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, ratificată de Grecia prin Legea 1334/1983.

Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996 asupra competenței, legii aplicabile, recunoașterii, executării și cooperării privind răspunderea părintească și măsurile de protecție a copiilor, ratificată de Grecia prin Legea 4020/2011.

1.3 Principalele convenții bilaterale

În continuare sunt prezentate unele dintre convențiile internaționale bilaterale:

Convenția din 17 mai 1993 privind asistența juridică în materie civilă și penală dintre Republica Elenă și Republica Albania, ratificată de Grecia prin Legea 2311/1995.

Convenția-tratat din 3 august 1951 privind prietenia, comerțul și transportul dintre Grecia și SUA, ratificată de Grecia prin Legea 2893/1954.

2 Punerea în aplicare a normelor privind conflictul de legi

2.1 Obligația judecătorului de a aplica din proprie inițiativă normele privind conflictul de legi

Atunci când, în conformitate cu normele care reglementează factorii de legătură din dreptul internațional privat elen, legea unei alte țări este legea aplicabilă, judecătorul elen ține seama de acest lucru din proprie inițiativă, și anume fără a fi nevoie ca părțile litigante să o invoce, și trebuie să examineze ce dispoziții din legea străină sunt aplicabile (articolul 337 din Codul de procedură civilă).

2.2 Retrimiteră

În cazul în care normele de drept internațional privat din Grecia stipulează că se aplică legea unei alte țări, se aplică dispozițiile dreptului material al acesteia, și anume se face trimitere numai la acestea în locul dispozițiilor de drept internațional privat ale țării respective (articolul 32 din Codul civil), care, la rândul lor, ar putea să stipuleze că se aplică legea elenă sau legea unui alt stat terț.

2.3 Schimbarea punctului de legătură

Factorul de legătură al unui raport juridic se schimbă, de multe ori, pe parcursul raportului, de exemplu domiciliul unei societăți este transferat dintr-o țară în alta, caz în care se schimbă, de asemenea, legea aplicabilă. Există norme care furnizează în mod explicit o soluție în ceea ce privește legea aplicabilă în ultimă instanță; în caz contrar, instanța aplică legea aplicabilă pe care a aplicat-o inițial, înainte de schimbarea factorului de legătură, sau ulterior, sau o combinație a celor două, în funcție de circumstanțele specifice fiecărei cauze.

2.4 Excepții de la aplicarea generală a normelor privind conflictul de legi

În cazul în care dreptul internațional privat elen (normele care reglementează factorii de legătură) stipulează că se aplică legea străină, însă aplicarea acesteia intră în contradicție cu preceptele morale sau juridice fundamentale care stau la baza ordinii publice elene (articolul 33 din Codul civil), atunci când este judecată speța în cauză, instanța elenă nu va aplica dispoziția relevantă din legea străină ci va aplica celelalte dispoziții străine (funcție negativă). Cu toate acestea, în cazul în care, din momentul în care aplicarea acesteia a fost exclusă, există un vid legislativ în ceea ce privește legea străină, acesta va fi acoperit prin aplicarea legii elene (funcție pozitivă).

O modalitate de protejare a intereselor sistemului juridic elen este de a adopta norme care se aplică în mod direct. Aceste norme reglementează chestiuni deosebit de importante în raporturile juridice interne ale statului și, de asemenea, sunt aplicate direct de instanțele elene în cazurile cu un element de extraneitate care nu sunt soluționate prin aplicarea dreptului internațional privat elen.

2.5 Proba legii străine

Judecătorul elen poate utiliza orice mijloace pe care le consideră adecvate pentru a stabili legea străină aplicabilă. Astfel de cunoștințe se pot baza pe informațiile juridice pe care acesta le cunoaște personal sau pe care judecătorul le poate căuta în convențiile internaționale (multilaterale și bilaterale) - în temeiul cărora statele membre și-au asumat obligația reciprocă de a furniza informații - sau pe care le poate solicita de la organizații științifice naționale sau străine. În cazul în care stabilirea legii străine aplicabile este dificilă sau se dovedește imposibilă, judecătorul elen poate inclusiv să solicite asistența părților litigante, fără însă să fie limitat la elementele de probă pe care acestea le pun la dispoziție (articolul 337 din Codul de procedură civilă).

În mod excepțional, un judecător elen va aplica legea elenă în locul legii străine aplicabile în cazul în care, în pofida tuturor eforturilor depuse pentru a identifica dispozițiile legii străine, acest lucru s-a dovedit a fi imposibil.

3 Normele privind conflictul de legi

3.1 Obligații contractuale și acte juridice

Judecătorul elen va stabili legea aplicabilă pentru majoritatea contractelor și actelor juridice încheiate la 17 decembrie 2009 sau după această dată, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 593/2008, cunoscut ca Regulamentul Roma I. Ca regulă generală, se va aplica legea aleasă de părți.

În ceea ce privește contractele și actele juridice încheiate în perioada cuprinsă între 1 aprilie 1991 și 16 decembrie 2009, legea aplicabilă este stabilită pe baza Convenției de la Roma din 19 iunie 1980 a Comunității, care stabilește aceeași regulă generală ca cea menționată mai sus.

În ceea ce privește toate categoriile de obligații contractuale și acte juridice care sunt excluse în mod explicit din domeniul de aplicare a regulamentului și a convenției menționate mai sus, precum și cele încheiate înainte de 1 aprilie 1991, legea aplicabilă este stabilită în temeiul articolului 25 din Codul civil, care stabilește aceeași regulă generală ca cea prevăzută în regulament.

3.2 Obligații extracontractuale

Judecătorul elen va stabili legea care se aplică în cazul obligațiilor care decurg din răspunderea delictuală și al obligațiilor care decurg din îmbogățirea fără justă cauză, *negotiorum gestio* și *culpa in contrahendo*, la 11 ianuarie 2009 sau după această dată, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 864/2007, cunoscut ca Regulamentul Roma II. Ca regulă generală, se va aplica legea statului în care a fost comisă eroarea.

În ceea ce privește delictele care nu intră în domeniul de aplicare a regulamentului menționat mai sus și delictele comise înainte de 11 ianuarie 2009, legea aplicabilă este stabilită în temeiul articolului 26 din Codul civil, care stabilește aceeași regulă generală ca cea prevăzută în regulament.

În conformitate cu jurisprudența elenă, legea care se aplică culpabilității rezultate din îmbogățirea fără justă cauză înainte de 11 ianuarie 2009 este legea statului care este cel mai adecvat având în vedere ansamblul circumstanțelor specifice.

3.3 Statutul persoanei, aspectele legate de starea civilă (nume, domiciliu, capacitate)

- Persoane fizice

Numele, domiciliul

Întrucât numele și domiciliul sunt utilizate pentru a identifica în mod individual o persoană fizică, legea aplicabilă acesteia este stabilită de fiecare dată în contextul raportului juridic specific care trebuie să fie reglementat. Astfel, numele și domiciliul soților sunt reglementate de legea care reglementează relațiile lor personale în conformitate cu articolul 14 din Codul civil; în ceea ce privește copiii minori, aceștia fac obiectul legii privind relația părinte-copil în conformitate cu articolele 18-21 din Codul civil.

Capacitatea

În ceea ce privește aspectele referitoare la capacitatea unei persoane, indiferent dacă aceasta este cetățean grec sau străin, pentru a avea drepturi și obligații, pentru a efectua acte juridice și pentru a fi parte la o cauză și a participa la un proces în persoană, se va aplica legea statului al cărui cetățean este persoana respectivă [articolele 5 și 7 din Codul civil; articolul 62 litera (a) și articolul 63 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. În cazul în care un străin nu are capacitatea de a efectua acte juridice sau de a participa la un proces în persoană în conformitate cu legea statului al cărui cetățean este, însă legislația elenă prevede că acesta are capacitățile de mai sus (cu excepția actelor juridice care intră sub incidența dreptului familiei, a dreptului succesoral și a dreptului de proprietate pentru bunuri aflate în afara Greciei), se va aplica legea elenă (articolul 9 din Codul civil și articolul 66 din Codul de procedură civilă).

- Persoane juridice

În ceea ce privește aspectele referitoare la capacitatea juridică a persoanelor juridice, se va aplica legea locului unde persoana juridică își are domiciliul în conformitate cu articolul 10 din Codul civil. În conformitate cu jurisprudența elenă, termenul „domiciliu” înseamnă domiciliul real, nu domiciliul legal.

3.4 Stabilirea filiației, inclusiv adopția

3.4.1 Stabilirea filiației

Aspectele referitoare la relația părinte-copil sunt legate de raporturile familiale dintre părinți și copii și de drepturile și obligațiile conexe care decurg din acestea.

Atunci când se decide dacă un copil poate fi considerat ca fiind născut din căsătorie sau în afara căsătoriei (articolul 17 din Codul civil), legea aplicabilă este: legea statului care a reglementat relația personală dintre mama copilului și soțul acesteia atunci când s-a născut copilul, astfel cum se prevede la articolul 14 din Codul civil;

În cazul în care căsătoria a fost desfăcută înainte de nașterea copilului, legea statului care a reglementat relația personală dintre mama copilului și soțul acesteia atunci când căsătoria a fost desfăcută, astfel cum se prevede la articolul 14 din Codul civil.

Legea aplicabilă pentru relația părinte-copil pentru copiii născuți din căsătorie, chiar dacă căsătoria este desfăcută:

judecătorul elen va stabili legea aplicabilă în conformitate cu Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea, executarea și cooperarea cu privire la răspunderea părintească și măsurile privind protecția copiilor, ratificată de Grecia prin Legea 4020 /2011, în ceea ce privește răspunderea părintească și măsurile de protecție a copiilor, în cazul legii unui stat care este membru al convenției menționate mai sus.

Legea aplicabilă pentru un stat care nu este parte semnatară la convenția menționată mai sus sau cu privire la aspecte care nu sunt reglementate de aceasta, în conformitate cu articolul 18 din Codul civil:

În cazul în care aceștia sunt cetățeni ai aceluiași stat - legea statului respectiv;

În cazul în care aceștia au obținut o nouă cetățenie comună după naștere - legea celui mai recent stat a cărui cetățenie comună o dețin;

În cazul în care aceștia sunt cetățeni ai unor state diferite înainte de naștere și cetățenia lor nu se schimbă după naștere sau în cazul în care aceștia sunt cetățeni ai aceluiași stat înainte de naștere însă cetățenia părinților sau a copilului se schimbă după naștere - legea statului pe teritoriul căruia au avut ultima reședință obișnuită comună la momentul nașterii;

În cazul în care aceștia nu au o reședință obișnuită comună - legea statului a cărui cetățenie o are copilul.

Legea aplicabilă relațiilor dintre mamă și tată și copilul născut în afara căsătoriei (articolele 19 și 20 din Codul civil):

În cazul în care aceștia sunt cetățeni ai aceluiași stat - legea statului respectiv;

În cazul în care aceștia au obținut o nouă cetățenie comună după naștere - legea celui mai recent stat a cărui cetățenie comună o dețin;

În cazul în care aceștia sunt cetățeni ai unor state diferite înainte de naștere și cetățenia lor nu se schimbă după naștere sau în cazul în care aceștia sunt cetățeni ai aceluiași stat înainte de naștere însă cetățenia părinților sau a copilului se schimbă după naștere - legea statului pe teritoriul căruia au avut ultima reședință obișnuită comună la momentul nașterii;

În cazul în care aceștia nu au o reședință obișnuită comună - legea statului a cărui cetățenie o are tatăl sau mama.

Legea aplicabilă pentru obligațiile de întreținere ale părinților față de copil:

judecătorul elen va stabili legea aplicabilă, la 18 iunie 2011 sau după această dată, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 4/2009, astfel cum se specifică în Protocolul de la Haga din 23 noiembrie 2007. Ca regulă generală, se va aplica legea statului pe teritoriul căruia își are reședința obișnuită partea obligată.

3.4.2 Adopția

Legea aplicabilă pentru condițiile de adopție și de încetare a adopției cu un element de extraneitate este legea statului a cărui cetățean este fiecare persoană implicată în adopție (articolul 23 din Codul civil). Legea aplicabilă în ceea ce privește forma de adopție este legea prevăzută la articolul 11 din Codul civil, și anume fie legea care reglementează conținutul său, fie legea locului în care aceasta a fost întocmită, fie legea statului a cărui cetățenie o au toate părțile. În cazul în care persoanele implicate în procesul de adopție sunt cetățeni din state diferite, trebuie să fie îndeplinite condițiile prevăzute în toate legile statelor respective și nu trebuie să existe niciun impediment în temeiul legilor respective pentru ca adopția să fie validă.

Legea aplicabilă relațiilor dintre părinții adoptivi și copilul care urmează să fie adoptat:

în cazul în care aceștia sunt cetățeni ai aceluiași stat după adopție - legea statului respectiv;

în cazul în care aceștia obțin o nouă cetățenie comună la momentul adopției - legea celui mai recent stat a cărui cetățenie comună o dețin;

în cazul în care aceștia sunt cetățeni ai unor state diferite înainte de adopție și cetățenia lor nu se schimbă după adopție sau în cazul în care aceștia sunt cetățeni ai aceluiași stat înainte de adopție însă cetățenia uneia dintre persoanele implicate în procesul de adopție se modifică la finalizarea adopției - legea statului pe teritoriul căruia au avut ultima reședință obișnuită comună la momentul adopției;

în cazul în care aceștia nu au o reședință obișnuită comună - legea statului a cărui cetățenie o are părintele adoptiv sau, în cazul adopției de către un soț și o soție, legea care reglementează relația lor personală.

3.5 Căsătoria, cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună, parteneriatele, divorțul, separarea judiciară, obligațiile de întreținere

3.5.1 Căsătoria

Condiții de fond

Legea aplicabilă în ceea ce privește condițiile pe care trebuie să le îndeplinească persoanele care doresc să se căsătorească și obstacolele în calea acestui lucru este legea statului ai cărui cetățeni sunt, în cazul în care sunt cetățeni ai aceluiași stat sau, dacă aceștia sunt cetățeni ai unor state diferite, legea oricăruia dintre statele respective [articolul 13 alineatul (1) litera (a) din Codul civil].

Condiții procedurale

Pentru ca o căsătorie să fie validă în mod oficial, legea aplicabilă este legea statului ai cărui cetățeni sunt persoanele care urmează să se căsătorească, în cazul în care aceștia sunt cetățeni ai aceluiași stat sau, dacă aceștia sunt cetățeni ai unor state diferite, legea oricăruia dintre statele ai căror cetățeni sunt sau legea statului pe teritoriul căruia se încheie căsătoria [articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Codul civil]. Sistemul juridic elen impune respectarea anumitor formalități pentru încheierea unei căsătorii; uniunile de cupluri care conviețuiesc, dar care nu au fost căsătorite în mod oficial sunt recunoscute ca fiind valabile în Grecia, cu condiția ca acestea să fie recunoscute ca fiind valabile în conformitate cu legea străină și persoanele care conviețuiesc să nu fie cetățeni greci.

Relațiile personale dintre soți

Relațiile personale dintre soți sunt cele bazate pe căsătoria lor și nu au nicio legătură cu bunurile, cum ar fi conviețuirea și drepturile și obligațiile care le revin, inclusiv întreținerea.

Legea aplicabilă în ceea ce privește relațiile personale dintre soți (articolul 14 din Codul civil), altele decât întreținerea:

în cazul în care soții sunt cetățeni ai aceluiași stat după încheierea căsătoriei - legea statului respectiv;

în cazul în care soții au obținut o nouă cetățenie comună în timpul căsătoriei - legea celui mai recent stat a cărui cetățenie comună o dețin soții;

în cazul în care soții au fost cetățeni ai aceluiași stat în timpul căsătoriei și unul dintre aceștia a devenit ulterior cetățean al unui alt stat - legea celui mai recent stat a cărui cetățenie comună au deținut-o soții, cu condiția ca celălalt soț să fie în continuare cetățean al statului respectiv;

în cazul în care soții au fost cetățeni ai unor state diferite înainte de căsătorie și cetățenia acestora nu se schimbă după căsătorie sau, în cazul în care aceștia au fost cetățeni ai aceluiași stat înainte de căsătorie, însă cetățenia unuia dintre aceștia se modifică în momentul căsătoriei - legea statului pe teritoriul căruia soții au avut ultima reședință obișnuită comună;

în cazul în care aceștia nu au o reședință comună obișnuită în timpul căsătoriei - legea statului cu care soții au cele mai strânse legături.

Obligațiile de întreținere

Legea aplicabilă se stabilește în conformitate cu articolul 4 din Convenția de la Haga din 2 octombrie 1973, ratificată de Grecia prin Legea nr. 3137/2003, și anume aceasta este legea statului pe teritoriul căruia beneficiarul își are reședința obișnuită.

Regimurile matrimoniale

Regimul matrimonial se aplică drepturilor de proprietate și obligațiilor corespunzătoare create ca urmare a căsătoriei.

Legea aplicabilă este legea care reglementează relația personală a soților imediat după încheierea căsătoriei (articolul 15 din Codul civil).

3.5.2 Cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună și parteneriatele-

Sistemul juridic elen recunoaște, de asemenea, o formă de coabitare diferită de căsătorie, astfel cum prevede Legea 3719/2008. Pe baza unei dispoziții explicite prevăzută în legea menționată mai sus, această lege se aplică tuturor parteneriatelor civile instituite în Grecia sau în fața autorităților consulare elene, indiferent dacă părțile sunt cetățeni greci sau străini, în ceea ce privește atât forma, cât și relațiile generale dintre părți. În cazul în care un parteneriat civil este instituit în străinătate, legea aplicabilă în ceea ce privește forma acestuia este legea menționată la articolul 11 din Codul civil, și anume aceasta este fie legea care reglementează conținutul acestuia, fie legea statului pe teritoriul căruia este instituit parteneriatul, fie legea statului ai cărui cetățeni sunt toate părțile implicate; legea aplicabilă în ceea ce privește relațiile dintre părți este legea statului pe teritoriul căruia a fost instituit parteneriatul.

3.5.3 Divorțul și separarea judiciară

Legea aplicabilă în materie de divorț sau oricare altă formă de separare de drept este stabilită în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1259/2010 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în domeniul legii aplicabile divorțului și separării de drept, cunoscut ca Regulamentul Roma III. Ca regulă de bază, soții pot conveni să aleagă legea aplicabilă divorțului și separării de drept, cu condiția să aceasta să se regăsească printre următoarele legi:

(a) legea statului pe teritoriul căruia soții își au reședința obișnuită la momentul încheierii acordului; sau (b) legea statului pe teritoriul căruia soții au avut ultima reședință obișnuită, în măsura în care unul dintre aceștia locuiește încă acolo la momentul încheierii acordului; sau (c) legea statului de cetățenie a oricăruia dintre soți la momentul încheierii acordului sau (d) legea instanței care instrumentează cauza.

3.5.4 Obligațiile de întreținere

Regulamentul menționat mai sus prevede în mod explicit că acesta nu se aplică obligațiilor de întreținere pentru foști soți, întrucât acest aspect este reglementat de articolul 8 din Convenția de la Haga din 2 octombrie 1973, ratificată de Grecia prin Legea 3137/2003, care prevede că legea aplicabilă este legea statului pe teritoriul căruia a fost efectuată procedura de divorț sau de separare.

3.6 Regimul proprietății matrimoniale

A se vedea ultimul alineat de la secțiunea 3.5.1 de mai sus.

3.7 Testamente și succesiuni

În ceea ce privește toate aspectele legate de moștenire, cu excepția formei utilizate pentru întocmirea și revocarea unui testament, legea aplicabilă este stabilită în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 650/2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor.

Atunci când există un testament, acesta va fi considerat valabil dacă este întocmit în forma prevăzută în oricare dintre următoarele legi (articolul 1 din Convenția de la Haga din 5 octombrie 1961 privind conflictele de legi referitoare la forma dispozițiilor testamentare):

legea statului în care defunctul și-a redactat testamentul;

legea statului a cărui cetățenie o deținea defunctul la momentul în care și-a redactat testamentul sau atunci când acesta a decedat;

legea statului pe teritoriul căruia și-a avut reședința sau domiciliul defunctul la momentul în care și-a redactat testamentul sau atunci când acesta a decedat; în cazul în care testamentul se referă la bunuri: legea statului pe teritoriul căruia se află bunurile.

3.8 Proprietatea reală

Legea aplicabilă raporturilor reale legate de bunuri imobile este stabilită la articolul 27 din Codul civil, și anume aceasta este legea statului pe teritoriul căruia se află bunurile respective.

Legea aplicabilă relațiilor culpabile în temeiul legii privind obligațiile referitoare la bunuri imobile este stabilită în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 593/2008, cunoscut drept Regulamentul Roma I, regula generală fiind aceea că se aplică legea aleasă de părți.

Legea aplicabilă în ceea ce privește forma operațiunilor menționate mai sus este legea statului pe teritoriul căruia este situat bunul imobil (articolul 12 din Codul civil).

3.9 Insolvența

Legea aplicabilă în ceea ce privește insolvența și rezultatele acesteia este stabilită în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolvență, și anume aceasta este legea statului pe teritoriul căruia au fost inițiate procedurile relevante.

Ultima actualizare: 26/03/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.